

/EROS COP

Minciunile seducției

Colecție coordonată de
Virginia Costeschi

/EROSCOPI

Zara Cox

Minciunile seducției

Traducere din engleză de
Oana Dugănescu

Partea întâi

Q

1

Castigul

Aprilie 2015

N-am niciun motiv să fiu aici. N-am nevoie să fac asta.

Nu din nou.

Am mai mult decât suficient și mă descurc cu ceea ce am. Ar trebui să pun capăt lucrurilor acum.

Asta-mi tot spun de câteva luni bune încoace.

La naiba, pe cine păcălesc?

N-o să mă satur *niciodată*. Trebuie să plătească pentru ce a făcut cu absolut tot ce pot smulge de la el.

În plus, am coate destul de mari ca să recunosc că mă atrage adrenalina. Plăcerea întârziată face parte din acest joc. E o dependență. În lumea mea plictisitoare, unde totul îmi vine la nas când pocnesc din degete, momentele riscante de genul ăsta trebuie prețuite. O să dispară cât fluturi o dată din gene. Ca orice altă plăcere din viața mea.

Mă uit la ceas.

5:58 p.m.

Mă ridic de pe canapea, mă plimb pe holul lat și intru în camera goală. Nu e complet goală, dar ar putea fi. Nu m-am deranjat s-o decorez de când am cumpărat apartamentul acum șase luni, când am încheiat perioada petrecută la Boston și m-am mutat înapoi la New York. Ca și cum subconștientul meu ar fi știut că-mi va servi acestui scop.

6 Minciunile seducției

Ajuns în mijlocul camerei, iau telecomanda de pe masă și apăs pe butonul *Power*. Trei ecrane se trezesc la viață. Mă așez pe fotoliul de piele pe care l-am pus mai devreme aici. Trei fețe se holbează la mine. Intinericul și oglinzile fac să nu mă vadă clar. Chiar dacă mă văd, masca mea e la locul ei. Îmbrăcămintea neagră și mănușile de piele îmi completează deghizarea.

Anonimatul este cheia. Sunt prea celebru pentru ca așa ceva să fie acceptabil. Sau cel puțin acceptabil în acest moment. Cine știe ce se va întâmpla peste o lună, două? În fiecare zi mă lupt cu acest impuls. S-ar putea să mă trezesc mâine și să decid că a venit momentul să cedez și să-mi dezvălui planul.

Nu mi-e rușine să merg pe calea asta ca să obțin ce-mi doresc. Departe de mine așa ceva! De fapt, în acest proces, autodistrugerea este exact ce urmăresc. După ce termin aici, nu vreau să mai rămână absolut nimic care să poată fi susținut sau revitalizat.

Totuși, deocamdată, rolul meu public face parte din marele meu plan. Și, de vreme ce păcatele mele sunt deja nenumărate, n-am deloc scrupule să le înmulțesc și să recunosc că-mi place cealaltă viață a mea. Faptul că-mi păstrez secretă identitatea aduce un plus de suspans.

Pentru mine, e vorba numai de suspans. Fără el, risc să mă scufund prematur în abisul întunecat. Abisul pe marginea căruia stau deja, după cum m-a tot prevenit psihoterapeuta mea.

Ea crede că e o adevărată revelație vestea asta pe care mi-a dat-o acum trei ani. Habar nu are că mă holbez în acest abis de când aveam 15 ani. Mă holbez în adâncurile lui de atâta timp, încât am devenit una cu el. Suntem unul și același. Nu ne-am făcut încă ultimul număr, însă e doar o chestiune de timp.

Am 28 de ani.

Nu voi apuca 30.

E ceva inevitabil, așa că-mi satisfac toate plăcerile cât mai pot.

— Aveți fiecare scenariul în fața voastră. Când vă spun eu, citiți-l cu voce tare. Tu prima, Pandora.

Folosesc un aparat care-mi distorsionează vocea deoarece glasul meu natural are un timbru răgușit care m-ar da de gol. Pentru că sunt cinc sunt, mi-au fost vărâte camere de filmare în față mai des decât am făcut sex. Și asta spune ceva.

Pandora — ce nume idiot, la naiba! — chicotește și dă din cap nerăbdătoare, legându-și buclele blonde. Iritat, mă abțin totuși să mormăi și o trec pe lista cu *poate*.

— *Pot să pun mâna, spuse el.*

Ea chicotește din nou.

Zece secunde mai târziu, o trec pe lista cu *nici gând* și apăs pe butonul interfonului. E condusă afară, iar eu mă uit la următoarea față.

Roșcata se uită fix în camera de filmat, cu buzele pline parcă spunând *am-fost-născută-să-ți-o-sug*. Recunosc că lumina o avantajează, dar are ochii prea dilatați. Prea verzi. Fixez camera și o studiez mai îndeaproape.

— Ce culoare sunt ochii tăi? Și nu-mi spune că sunt verzi. Văd marginile lentilelor de contact.

Se înroșește în obraji.

— *Ăă... sunt cenușii.*

Verific notițele de pe tabletă.

— Missy, asta e numele tău real?

Confirmă din cap cu hotărâre.

— Ai citit *brief*-ul?

— *Ăă... mda, răspunde ea, cu o urmă de mirare în glas.*

Asta clar e proastă.

— Ce scria acolo despre minciuni?

Acrul ei de *pot-să-ți-o-sug* dispare.

— Sunt doar niște lentile de contact...

Se apleacă în față, aproape dărâmand camera cu balcoanele ei imense.

— Uite, pot să le scot...

— Nu, nu te mai obose. Interviu s-a terminat. Te rog să pleci, îl poruncesc cu cea mai normală voce și apăs pe butonul interfonului.

8 Minciunile seducției

E posibil să fiu un pic dezaxat, să mă potrivesc cu nu știu ce spectru despre care terapeuta mea tot bate câmpii, dar mama — Dumnezeu să-i odihnească sufletul curat — m-a învățat să fiu un gentleman. Mama e acum hrană pentru viermi, dar asta nu-i un motiv să n-o onorez cu un strop de politețe.

Missy face botic, apoi întredeschide buzele, de parcă ar vrea să-și susțină cauza. Bodyguardul masiv care intră în cameră și o bate pe umăr o convinge că acum cuvintele nu mai au niciun rost.

Mă întorc spre ultimul ecran.

Fata privește în pământ. Genele îi sunt suficient de lungi ca să mă întreb dacă iar am de-a face cu un fals. Oftez, apoi îi privesc tot chipul. Nu e machiată deloc sau foarte puțin. Are buzele pline, lucioase. Iau telecomanda ca s-o analizez pe tipă mai îndeaproape. Are o aluniță pe partea stângă a feței, chiar deasupra buzel de sus. Nu e falsă.

Măresc imaginea ca s-o examinez și în rest. Tricoul ei gri e uzat până aproape de destrămare, iar omoplații îi sunt cam proeminenți. Malnutriția nu e ceva care să placă publicului, dar această problemă poate fi ușor rezolvată.

Spre deosebire de fetele dintre care am ales înainte, ea nu pare să fie genul BDSM. Pentru o secundă, mă întreb cum se face că anunțurile mele atât de atent plasate au scos-o la suprafață pe fata asta.

Pe sub tricou, pieptul i se ridică și coboară în ritm cu respirația egală, dar la gât pulsul rapid o dă de gol. Apropii bătaie pulsului din telecomandă. Are pielea netedă, aproape mătăsoasă, și câteva fire de păr de culoare blond-caramel.

Are ceva care mă face să mă trag mai aproape, pe marginea scaunului. Îmi place cum dă impresia că e stăpână pe sine. Majoritatea oamenilor tremură în fața camerei. Mă uit peste biografia ei de ființă scheletică.

— Lucky.

Ridică privirea încet. Flutură din gene. Culoarea ochilor săi e o combinație de verde și cafeniu, mai întunecați pe margine, ceea ce le

dă vitalitate. Nu știu exact ce anume, dar ceva din strălucirea privirii ei îmi trezește interesul.

La naiba, dacă așa avea inimă, așa jura că tocmai a uitat o clipă să mai bată.

— Țsta e numele tău real?

Ridică din umeri.

— Ar putea fi, murmură ea.

Să-mi bag picioarele, iar am o mincinoasă în fața ochilor.

— O fi sexy să fi misterioasă dacă ai participa la o audiție pentru următoarea Bond Girl. Dar aici nu merge așa. Spune-mi numele tău adevărat. Sau pleci.

— Nu.

Vocca ei e răgușită într-un fel sexy, suficient cât să-mi abată atenția o secundă înainte de a realiza ce răspuns mi-a dat.

— Nu?

— Cu tot respectul, tu te ascunzi în spatele unei camere și dai ordine. Am înțeles că tu faci cărțile la baia asta. Dar n-o să-ți spun din capul locului totul despre mine. Numele meu, pentru scopul acestui interviu, e Lucky. Poate că nu e cel oficial, din certificatul de naștere, dar mi se spune așa de când aveam cinspe ani. Asta-i tot ce trebuie să știi.

Ei bine... la naiba! Observ cu o surprindere detașată că aproape zâmbesc.

Îmi trec un deget înmănușat peste buze, oscilând între a o lăsa să scape nepedepsită după ce mi-a vorbit în felul acesta și a-i da papucii.

Desigur, mă intrigă. Și voi afla toate adevărurile relevante despre ea înainte să semneze contractul, dacă vom ajunge la așa ceva. Dar ca să meargă treaba, trebuie să asculte de mine fără să pună întrebări.

— Ridică-te! Îndepărtează-te de cameră până ajungi la perete.

Se ridică fără comentarii, ceea ce mă face să redevin binevoitor cu ea. Dă scaunul la o parte din calea ei și se îndepărtează încet. Marginea tricoului ei lălău cade peste talia jeansilor uzți. Chiar înainte de a se expune în întregime în fața camerei, îi observ silueta

10 Minciunile seducției

în formă de depsi-dă, în ciuda staturii sale mignone. E o fată din reclamele anilor '70 îmbrăcată în haine ieftine. Are săni pline, dar nu imenși, coapse și gambe suficient de modelate ca să întoarcă privirile și pielea de o nuanță naturală aurie, ceea ce poate însemna că a fost crescută în Vestul Mijlociu.

Are un potențial care ar reuși să te facă knockout... dacă-i dai să mănânce bine de câteva ori.

Dar am văzut multe și am făcut destule în viața mea sucită ca să știu că nu trupul ei va atrage atenția. Ci privirea. Secretele și umbrele pe care se căznește să le ascundă. Aproape că o mănâncă de vie.

Nu dau doi bani pe secretele ei. Dar șansa să-mi bat joc de ele... să mă distrez bătându-mi joc de ele, să le expun în fața camerelor, aprinde în mine o flacără sinistă.

— Întoarce-te, desfă-ți părul!

Degetele îi tresar; se întoarce cu fața la perete. Cu o mână își desfăce părul prins în creștet.

Pletele blond-caramel i se revarsă pe spate. Părul îi e suficient de des cât să-mi pierd mâinile în el. Bucele îi ajung până la talie, iar vârfulurile tocite ale firilor de păr îi ating fundul perfect rotund.

O privesc câteva minute, apoi rostesc la microfonul care-mi distorsionează glasul:

— Ai vreun semn din naștere despre care ar trebui să știu, Lucky?

Se lasă tăcerea după întrebarea mea. Spatele i se încordează, apoi fata se străduiește să se relaxeze.

— Da.

— Unde?

— În partea de sus a coapsei, răspunde ea.

— Arată-mi, spun, deși nu e neapărat nevoie să văd semnul.

Specialiștii mei în machiaj, atent selecționați, pot ascunde orice urmă inestetică.

Ea se întoarce ușor. Mă aștept să-și lase privirea în jos sau să dea un semn că e stânjenită, dar ea se uită fix la cameră și începe să-și desfăcă nasturii jeansilor. Deschide și fermoarul și-și coboară

să mă sfideze, deși riscă să piardă o slujbă care-i promite niște bani pe care nu-i va câștiga decât o dată în viață, dar e în același timp disperată.

Cât de disperată? — asta e întrebarea.

— În prezent lucrezi undeva?

Dă din cap afirmativ.

— Lucrez când și când pentru o firmă de catering. Dar dacă e nevoie de mine, mă pot descurca.

— Deci ești liberă să faci asta dacă te aleg pe tine?

Disperarea ei sporește, apoi o scânteie de furie îi strălucește în privire.

— *Dacă?* Adică am făcut toate astea degeaba?

Râd în sinea mea de tupeul pe care-l are.

— Doar n-ai crezut pe bune că pui mâna pe un milion de dolari după un simplu test de telegenie de trei minute, nu-i așa?

Furia îi dispare din privire, deși gura îi se crispează pentru o clipă, înainte de a vorbi.

— Deci e adevărat? Nu e o escrocherie? Slujba asta face un milion de dolari? Pentru... sex? întrebă ea pe un ton răgușit.

— Crezi c-aș recunoaște dacă aș fi escroc? Ce scria în anunț?

Maxilarele ei delicate se încordează o clipă.

— *Un milion de motive libertine să-ți asumi un risc.*

Un milion de șanse pentru un câștig.

Un milion ca să te lași pradă chemărilor trupești.

Ai curaj să cedezi, să fii sexy,

Pentru un salariu de zile mari?

Faptul că recită reclama spune și mai multe despre disperarea ei. Nu zic nimic, aștept să vorbească ea.

— Deci... presupunând că *nu* e o escrocherie, cum o să meargă treaba asta?

— Dacă treci și de următoarele câteva teste, iar eu decid că ești potrivită, primești rolul. O să primești o sută de mii de dolari la fiecare spectacol.

14 Minciunile seducției

— Deci... zece spectacole... pe ce perioadă?

— Depinde câte duble sunt necesare, undeva între trei săptămâni și o lună. Dar trebuie să te avertizez: e o muncă grea, Lucky. Să nu-ți inchipui că stai acolo întinsă pe spate și reciți în gând imnul de stat, așa că mai gândește-te!

Bate darabana pe masă cu degetele, primul semn de nervozitate pe care-l arată.

— Mmm... nu trebuie să fac nimic... pervers, nu-i așa?

— Definește pervers.

— O să fie doar sex normal. Nu și alte... chestii trupești? Pentru că atunci zic *nu* de la bun început.

Zâmbesc din nou, imperceptibil.

— Fără urofilie, scatofilie sau animale în filmările tale.

Încetează să mai bată cu degetele în masă.

— Bine.

Așteaptă o secundă, holbându-se în camera de luat vederi.

— Deci când îmi dai răspunsul?

Îi simt graba bine camuflată și-mi trec din nou degetul peste buze.

— Curând. Te contactez eu săptămâna viitoare.

Nu știu exact de ce vreau să mă joc cu ea. Dar observ că, dacă o împing pe marginea prăpastiei, nivelul suspansului crește și am alăta nevoie de asta! Când dă să vorbească, o întrerup.

— La revedere, Lucky.

Îmi trece prin minte un gând despre originea numelui ei, dar îl uit repede. Apăs pe telecomandă ca să-l anunț pe bodyguard s-o conducă afară și părăsesc încăperea.

Câteva minute mai târziu, în biroul meu, aprind monitorul și activez serviciul criptat. Deschid aplicația și, în câteva minute, se loghează și membrii dubului meu exclusivist.

E-mailul meu e scurt și limpede.

Următoarea Q Production va fi lansată pe 20 mai 2015.

Limita, zece membri.

Licitația începe în cincisprezece minute.

Pornesc cronometrul și mă ridic să-mi torn un whisky. Iau o gură de băutură cu două pastile, al căror efect mă împiedică să înnebunesc, și mă duc la fereastra care se întinde din podea până-n tavan. Mă uit la traficul infernal din Midtown. Apartamentul acesta de lux este una dintre nenumăratele mele proprietăți din această clădire și din New York City.

Practic, nu locuiesc aici. Folosesc acest loc numai când prestațiile sporadice îmi cer să pun o oarecare distanță între mine și vila familiei din Upper West Side. Nu mă îndepărtez niciodată prea mult. Măcar atât am învățat, că familia mea nu mă va lăsa în pacc niciodată.

Eu știu ceea ce știu. Așa că și-au propus să mă țină din scurt. Dar cu peste 300 de proprietăți personale și cu alte mii aflate sub controlul familiei mele, sunt multe locuri unde pot dispărea când demonii încep să urle.

Astăzi, apartamentul din Midtown e sanctuarul meu temporar.

Mă răsucesc când cronometrul mă anunță că a mai rămas un minut.

Revin la birou și cuplez aparatul de distorsionat vocea. Când ceasul ajunge la zero, apăs pe *mouse*.

— Domnilor, începeți licitația.

Nici nu termin bine de vorbit, că pe ecran apar deja primele cinci oferte. Șaizeci de secunde mai târziu, suma totală este de 250 000 de dolari. Îmi trosnesc degetele și-mi doresc să fiu mai entuziasmat. Bani nu înseamnă nimic. Niciodată n-au însemnat. Jocul final însă mă excită din cale-afară.

Cândul îmi zboară din nou la Lucky. Mă gândesc cu admirație la cât de evaziv s-a purtat și recunosc că are potențial.

Aș vrea să-i disec toate secretele, să le fac să sângereze, să-mi murdăresc mâinile cu mărunțatele lor. De asemenea, aș vrea să l-o trag până când îl sfășii trupul. În acest moment, nu știu sigur ce-mi doresc mai mult.

Așa că mă concentrez la sumele din ce în ce mai mari de pe ecran.

O jumătate de milion. Un milion. Un milion și jumătate.

Telefonul bipăie de două ori. Il iau și citesc cele două remindere de pe ecran.

7 p.m. — *Dr. Nathanson*. Psihiatra mea.

9 p.m. — *Cina cu Maxwell*.

Îl confirm pe primul și-l șterg pe al doilea.

Faptul că am anulat cina cu Maxwell înseamnă că toată lumea o să sară iritată pe mine. Nimeni nu anulează cina cu Maxwell Blackwood. Pentru că e unul dintre cei mai puternici oameni din țară.

Totodată, e tatăl meu.

Mda, mă numesc Quinn Blackwood, moștenitorul companiei Blackwood Estate, singurul copil al lui Maxwell Blackwood și al lui Adele Blackwood (decedată). Familia mea deține o mulțime ametoitoare de proprietăți de-a lungul litoralului estic al Statelor Unite și câteva în vestul țării. Potrivit contabililor, eu personal valorez 26 de miliarde de dolari.

Dar țelul vieții mele este să-l scot pe tatăl-meu din mișcă. Fac asta de la 15 ani. Așa că-i ignor invitațiile și privesc cum membrii întârziați ai clubului meu renunță treptat, până când rămân primii zece participanți la licitație. Ofertele curg rău și, în jumătate de oră, sunt mai bogat cu aproape două milioane de dolari.

Observ numele ultracunoscut al primului participant la licitație și rânjesc. Am o satisfacție perversă să-i iau banii, pe lângă altele.

După ce licitația se încheie, închid aplicația și deschid o altă listă. Zeci de site-uri ale unor organizații caritabile, cu poze înfățișând copii care mor de foame, îmi umplu ecranul. În câteva minute, cincizeci de astfel de organizații sunt fericite destinate ale sumei de două milioane de dolari.

Oi fi eu Quinn Blackwood, utilizatorul ocazional al unor medicamente menite să-mi țină demonii sub control, care lucrează

suplimentar sub numele de Q, vedetă porno pentru ochii puținilor oameni care plătesc milioane doar ca să-mi vadă opera.

Și oi fi eu un ticălos lăbil, care are probleme grave cu tăticul.

Dar nimeni nu poate spune că nu sunt o persoană generoasă.

2

Pre-producția

— Cum te simți azi, Quinn?

Oftez.

— Ți dau 100 000 de dolari, dacă promiți că nu mă mai întrebi asta niciodată la ședințele noastre.

Adriana Nathanson mă privește în tăcere peste ochelarii ei dreptunghiulari. Arată bine pentru o femeie la 45 de ani, ar putea fi o MILF decentă, blondă, cu ochi albaștri, deși întrezăresc semne de Botox.

— De ce vrei să renunț la întrebarea asta?

— Pentru că știu amândoi că orice răspuns ți-aș da ar fi o minciună.

— Uite ce idee mi-a venit! Ce-ar fi să-mi spui adevărul măcar o dată?

— Uite ce idee mi-a venit! Scutește-mă, doamnă doctor Nathanson!

Pulsul mi se accelerează puțin, dar răspunsul meu e mai veninos decât intenționam, lucru care mă surprinde și pe mine. Buzele subțiri i se crispează.

— Credeam că am trecut de etapa ostilă, Quinn. Că facem progrese.

— Așa credeați? O întreb eu, deloc interesat. Și de ce credeai asta?

— Pentru că n-ai mai arătat niciun semn de ostilitate de peste un an.

Scrive ceva în carnețel.

Nu spun nimic.

În cele din urmă, ridică privirea.

— Quinn?
 — *Doamnă doctor?*
 — S-a întâmplat ceva de la ultima noastră întâlnire? Pari... agitat.
 Îmi trosnesc degetele cu zgomot.
 — Nu, nu sunt.
 Ne uităm unul la altul. Am mai jucat jocul ăsta de o mie de ori.
 — Cum sunt coșmarurile?
 Sint cum îmi zvâcnește punctul acela dintre omoplați. Trebuie să recunosc, are momentele ei de glorie. Nu prea multe, altfel n-aș veni aici de zece ani. Deși, practic, pentru ce am eu nu există leac.
 Mă las pe spate și încerc să scap de acel zvâcnet frecându-mă de scaunul de piele.
 — Tot ieșite din comun.
 — Nu există nimic ieșit din comun în privința asta, Quinn. Povestește-mi-l pe ultimul.
 Zvâcnetul se intensifică. Ridic din umeri.
 — N-a fost diferit de cel anterior. Și nici de cel de dinaintea celui anterior.
 Indiferent ce fac, oricât de tare urlu, ea tot moare în final.
 Își țuguie buzele din nou.
 — Te-ar ajuta dacă ai vorbi despre asta.
 — Sunt absolut sigur că nu.
 Oțtează, își pune stiloul Montblanc pe carnețel și-și scoate ochelarii. Mă izbesc ochii ei albaștri ca de copil.
 — Tatăl tău e în oraș. Te-ai întâlnit cu el?
 Încremenesc. Zvâcnetul încetează brusc. Îl simt cum se apropie. Abisul. E ca un virus mortal, forțotind să-și găsească drumul prin mine. Incepe în mâna stângă. Îmi trece prin vene și mi se înrădăci-nează în creier. Nu-i ușor să-l controlez, dar măcar încerc.
 — Nu, nu ne-am întâlnit.
 — Și mama ta vitregă?
 Zâmbesc sinistru.
 — Asta-i o întrebare tâmpită, dr. Nathanson.

Are bunul-simț să pară că se rușinează. Știm amândoi că mama mea vitregă nu are voie să mă vadă în absența tatei. Așadar...
 — Ce sentimente ai față de întoarcerea lui?
 — O jumătate de milion.
 — Nu mă poți mitui ca să nu-ți mai pun întrebările astea, Quinn.
 — Atunci pune-mi altele.
 Înclină capul. Ca și cum aș întriga-o cu adevărat. Știu că nu se miră. Știe exact cum sunt. Ce zace sub masca asta politicoasă.
 — Nu vrei să te însănătoșești?
 Altă întrebare idioată. Recluăm concursul de holbat. Ea își depăr-tează picioarele, apoi le încrucișează la loc.
 — Te am sunat mai devreme la birou. Asistenta ta mi-a zis că ai plecat devreme.
 — Asta e o întrebare?
 Ea ridică din umeri.
 — Nu-ți stă în fire să pleci de la birou mai devreme de zece.
 — Iar nu aud nicio întrebare.
 — Eram în zonă. Mă gândeam să luăm prânzul împreună.
 — De ce?
 Râde nervos, primul semn că e pe cale să clacheze. Aproape că izbucnesc în râs. E atât de previzibilă, încât mă plictisește!
 — De ce ia lumea prânzul?
 — Nu-i vorba de asta. Ce te face să crezi că mi-aș dori să iau prânzul cu tine?
 — Pentru că așa fac oamenii normali.
 Își dă imediat seama de gafă și se strâmbă.
 — Dar eu nu sunt normal, nu-i așa, dr. Nathanson? Nu de asta mă-nvălesc cu tine în fiecare săptămână, de zece ani încoace? Nu de asta îmi permiți să-ți ejaculez în gură de când am împlinit 18 ani?
 — Quinn...
 — Am terminat, doamnă doctor?
 — Trebuie să te deschizi un pic mai mult...